

Anica.

I.

Galebi v višini letajo,
pod njimi morje šumi
kot plašne misli v duše dnu
sredi življenja noči . . .

In dviga se šum in raste bučeč
in peni se morska ravan . . .
Ah, daleč, daleč je kraj miru,
ah, daleč pokoja dan . . .

Ah, daleč za morji šumečimi,
ah, daleč za zadnjo goró,
za jadapolnim življenjem tam,
za groba mrtvo nočjó . . .

II.

Molčijo dalje nocoj,
samó morje šumi,
samó moja nemirna duša
k tebi hrepeni.

Ti si moj svetli dan,
ti si moj svetli raj —
zavrženi, izgubljeni
za vekomaj . . .

III.

Sanja, sanja nemiren večer,
nemiren — kot moja ljubav,
kakor zaljubljene ljubice
sladkonemirni pozdrav.

Anica, in ti mirno greš
in tvoje črne oči
poljubijo me, pozdravijo me —
in sam sem sredi noči . . .

Tam v strugi reka zelena šumi,
nemirna se peni naprej,
sence pošastne se zibljejo
in šum se budi sredi vej . . .

IV.

Tiho, tiho je nocoj,
da sliši se srca utrip . . .
Čuj! drobni koraki se bližajo
in ona gre mimo ta hip.

Kak lepa je, kak je krasna nocoj,
kak lica mlada ji rde,
kak črne oči ji gorijo nocoj,
kak ustne kipe in drhte! . . .

Ah, Anica ide na sladko pot,
a jaz sem sam tako —
na žalost to — na nesrečo to
grem ven pod večerno nebo.

In tam bom polglasno pesem zapel,
da na svetu je žalostno res,
da je tak daleč, tak daleč do zvezd,
tak daleč do nebes . . .

V.

Anica draga, Bog s teboj
in sreča in sladka mladost —
o, pojdi od mojih krajev proč —
glej, nanje je padla bridkost!

Kot sivi mrak, kot črna noč
od neba je splavala dol:
srce mi trepeče, srce mi drhti
in dušo objela mi bol . . .

Anica, stokrat pozdravljen!
Pozdravljenе tvoje oči,
stotisočkrat poljubljene,
tvoje lepe črne oči! . . .

Roman Romanov.

Menih.

Tam zunaj, tam zunaj vetrovi buče
in sneg po cestah naletuje.
Vse mrtvo okrog . . . Le v daljavi tam luč
alejo slabo razsvetljuje . . .

Ah, tamkaj v nekdanjih večerih smo mi
življenje prelestno živelii . . .
Vse mrtvo in strto . . . Spomin le na nje
živi še v samotni tej celi! . . .

Borisov.

